

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Mil. knez in škof so se preteklo soboto vrnili z zadnje letošnje birme. Bolani in slabi so šli na vizitacijo in so se vsled velikega in napornega truda še bolj slabi in bolani vrnili. Daj ljubi Bog, da se neutrudljivemu nadpastirju ljubo zdravje kmalu zopet vrne!

Razpisan je kanonikat do 7. septembra in stolna dekanija do 14. septembra.

Kat. pol. društvo „Sava“ zboruje v nedeljo, dne 18. t. m. ob pol 4. uri popoldne v Sevnici v prostorih g. Simončiča. Dnevni red sledeči: Pozdrav predsednika; razlaganje pravil; govor o nemškem šolstvu na Spod. Štajarskem; govor o socializmu; poročanje g. J. Žičkarja o delovanju deželne in državne zbornice; prosti nasveti in sprejem novih udov. Odbor »Sava«.

Glavna skupščina družbe sv. Cirila in Metoda v Mariboru. Veselo so plapolale dne 8. avgusta s ponosnega Narodnega doma zastave ter oznanjale, da se v njegovih prostorih zbirajo danes k nenavadnemu sestanku slovenske rodoljubkinje in slovenski rodoljubi. Družba sv. Cirila in Metoda je obhajala 16. redni občni zbor. Okoli 300 skupščinarjev se je sešlo. Zunanji gostje so bili na kolodvoru sicer ne slovesno, a srčno pozdravljeni. Potem je bila sv. maša v frančiškanski cerkvi. Maševal je župnik velikonedeljski č. g. Menhart, popeval je jako lepo cerkveni pevski zbor šenttomazevski, ki je prihitel isti dan z romarji iz velikonedeljske dekanije v Maribor. Po sv. maši so šli skupščinarji v Narodni dom. Dražestne slovenske gospice so z oken Narodnega doma obsipavale goste s cvetkami ter jim ob prihodu v dvorano izročevale lepodiseče šopke. Največ skrbi je imela s cvetličjem blaga gospa dr. Glaserjeva v zvezi z drugimi cenjenimi gospami in gospicami. V krasni veži Narodnega doma je pozdravila družbino vodstvo predsednica tukajšnje ženske podružnice dr. Glaserjeva.

V veliki dvorani se je vršila glavna skupščina, ki jo je otvoril predsednik mons. Tomo Zupan. Družbo je še pozdravil v imenu možke podružnice prof. dr. Medved, mlada gospica Ela Marinova jo je pozdravila s pesmico, katero je že naš list zadnjič priobčil na uvodnem mestu, dr. Firbas je izročil družbi pozdrav mariborskih Slovencev. Srčno se je zahvalil za pozdrave družbin predsednik. Na to se je začelo poročevanje. O stremljenju družbe in o uspehih je splošno poročal g. predsednik Tomo Zupan.

Iz tajnikovega poročila č. g. Žlogarja posnemamo, da družba šteje podružnic 78 mešanih, 30 moških in 36 ženskih podružnic s približno 10.000 člani. V preteklem letu je družba napredovala za pet podružnic. Šolskih zavodov ob slovenskih mejah vzdržuje, oziroma podpira 25. Kakor kaže sedanji položaj, treba bo še tu in tam seči vmes — kajti nova železnica pripeljala bo skozi svoje predore v slovensko osrčje tudi dokaj takih osrečevalcev, ki zavedno zidajo most do Adrije — gotovo ne v korist naše mile Avstrije. Poseben vir dohodkov za družbo so si že pred leti omislili vrli slovenski trgovci s tem, da so zalagali razne potrebščine, tako da imamo sedaj v korist družbe sv. Cirila in Metoda: vžigalice, kavo, svinčnike, platno, milo, cilindre svetilnic, voščilo, razglednice in cigaretne ovitke. V svojih 25 zavodih brani družba potujčevanja okoli 2500 slovenskih otrok. Iz poročila blagajnika g. prof. Petelina pa posnemamo, da je družba imela v 15. družbenem letu 1900 dohodkov 33.133 K 63 h, stroškov 35.243 K 79 h, torej da je nedostatka 2110 K 15 h. — Z dnem 31. decembra je imela družba 2721 K 87 h porabnega premoženja, ker je znašal

saldo koncem leta 1899. 4832 K 02 h. Dolga ima družba še 32.000 K in sicer na kupnini za trž. solo 14.000 K in posojilnici v Marenbergu. Vrednost družbinih poslopij in inventarja pa znaša 128.826 K. Skupščina se je vršila v lepi slogi, v kateri edini je prospeh družbe svetega Cirila in Metoda.

Po glavni skupščini je bil banket v veži Narodnega doma. Cesarju je nazdravil prvomestnik mons. T. Zupan, vodstvu družbe g. dr. Medved, narodnemu ženstvu gospa dr. Glaserjeva, beli Ljubljani dr. Pipuš, štajarski slogi dr. J. Vošnjak, koroškim Slovincem g. Korošec, na kar je odzdravil koroški Slovenec g. Reš, šolskim sestram g. prof. Kavčič, tržaškimi Slovincem in posebej navzočemu dr. Gregorinu gosp. Kamuščič.

Na večer je bil koncert na vrtu Narodnega doma, pri katerem je pel čitalniški pevski zbor pod spretnim vodstvom g. F. Stegnarja in svirala mariborska veteranska godba. O narodnem navdušenju so pričali še nekateri iskreni nagovori. Zabava je bila živa.

Potres se je čutil dne 12. t. m. v Rajhenburgu ob pol 8. uri zvečer. Sunek je imel smer od vzhoda proti zahodu.

V Št. Lovrencu nad Mariborom je izvoljen županom c. kr. poštar in posestnik J. Mihelitsch.

Umrla je v Kranju gospa Katinka Šlambergerjeva, soproga notarja Anton Šlambergerja, ki je bil, predno se je preselil v Kranj, notar v Ljutomeru.

V Vuzenici je umrl zdravnik Anton Lauko, v 65 letu svoje starosti.

Strossmayerjeva slavnost v Rogaški Slatini. Dne 5. avg. so priredili svetokriški Slovenci na vrtu g. Fr. Ogrizeka koncert v čast škofu Strossmayerju, ki si krepi sedaj zdravje v Rogaški Slatini. Čeprav se je v javnosti le malo razglajala ta veselica, vendar je bila povoljno obiskana. Slavljenec sam jo je počastil. Razven njega smo videli še tudi na veselici nadškofa barskega Milinoviča, škofa Krapaca, opata Ogradija, kanonika Smetiško, predsednika jugoslav. akademije, slav. starinoslovca dr. Bulič, mons. Pivčević, mons. Cipelič, nadžupnika Korošec, odvetnika dr. Šubarič in mnogo drugih odličnih Hrvatov in Slovencev. Peli so svetokriški cerkveni zbor in pa slučajno sestavljen možki zbor v občno zadovoljnost. Dražestna Slovenka je prednašala pesem, zloženo za to priliko po g. M. Zemljiču. Škof Strossmayer se je velesrčno zahvalil Slovincem za prireditve. Za udeležitev se je škofu Strossmayerju ginjeno zahvalil g. nadžupnik Fr. Korošec.

Premeten stric. Človek bi mislil, da ni mogoče — pa je mogoče, toda samo tistemu — kateri zna. V Celju imamo namreč toliko krojačev in prodajalcev oblek, da je vsakdo bil mnenja, da nobeden daljni ne more shajati. Tam-le spomladi pa pride še eden založnik obleke — in dela najboljšo kupčijo. Zakaj? On pač zna! Pol leta ni nobeden vedel, ali je Slovenec, ali Nемеc, ali Lah, ali Mažar, kajti niti svojega imena ni zapisal nad prodajalno. Sedaj so se ga Slovenci že popolnoma privadili in razobesil je naš neznanec napise — v blagi nemščini. Bržkone je že slovenskega denarja sit in ga bo jemal samo še od Nemcev.

Dobje pri Planini. V nedeljo 18. t. m. daroval bo g. novomašnik Anton Novak prvo sv. mašo. Ob enem obhajajo njegovi stariši Jakob in Terezija Novak zlato poroko. Pridigoval bo č. g. Ivan Zalokar, domači rojak, kaplan v Moščenicah pri Opatiji v Istriji.

Slivnica pri Celju. Dne 25. avgusta obhajal bo g. Mihael Kuder, veleposestnik na Slivnici, pri podružnici sv. Urbana svojo zlato poroko. G. Kuder si je pridobil tekem 53 let, kar živi v srečnem zakonu v naši fari, obilnih zaslug za tukajšnje cerkve in za občino. Bil je mnogo let cerkveni ključar, občinski odbornik in šolski ogleda. Gospoda

jubilanta je izvolil občinski svet zaradi obilnih zaslug častnim občanom. Bog ga še ohrani mnoga leta krepkega in zdravega!

Požar v Št. Juriju ob Taboru. Dne 12. avgusta smo imeli letos že tretji požar. Tokrat so Drču v Kaplji hlevi do tal zgoreli. Popolnoma mirni zrak in nagla pomoč domače požarne brambe z dvema brizgalnicama je obvarovala bližnja poslopja. Prihitele so tudi požarne brambe iz Vranskega in Gomilske. Vas in cerkev sta bile pri tej suši v veliki nevarnosti.

Zborovanje v Pišecah. Bila je srečna misel katol. polit. društva »Sava«, zborovati enkrat v lepih, vinorodnih Pišecah. Ljudstvo se tukaj ne spomni, da bi bil kedaj tu kak večji političen shod, zato pa je tudi bila udeležba ogromna in le mogoča pod milim nebom. Gospod predsednik »Sava« je z vidnim veseljem pozdravil množice, na kar je otvoril zborovanje in dal besedo društvenemu tajniku, da razloži poslušalcem pojem in potrebo političnih društev v občini, posebno pa društva »Sava« posebej za okraja Brežice in Sevnica. Z zanimanjem je ljudstvo poslušalo dotična izvajanja in razlago pravil, osoljeno z umestnimi opazkami, na kar je zanimanje priklopelo do vrhunca, ko je nastopil težko pričakovani in občini priljubljeni deželni in državni poslanec Žičkar, ter v jedrnatih besedah poročal o našem deželnem in državnem zboru. Lahko rečem, da si je velika večina poslušalcev dobila šele sedaj jasno podobo o delovanju v deželnem in državnem zboru, in pojem, kako se »kujejo« postavbe. Zato so pa tudi taki shodi neizmerne koristi za ukažljivo ljudstvo in gospodje poslanci se pregrešijo nad ljudstvom, ako ne hodijo več ko mogoče obilokrat med volilce. Ko slišijo volilci iz ust poslančevih gole številke in suha dejstva, kako se nam godi krivica v Gradcu v vsakem oziru in kako gospodarijo z našimi davčnimi novci, potem se tudi najpriprostejšemu poslušalcu usili logičen sklep, da tako ne more in ne sme dalje iti, da mora priti do ločitve od Gradca. Taktika deželnih poslancev se je popolnoma odobrvala. Srčna zahvala in zaupanje se je izreklo gospodu poslancu za njegovo delovanje v deželnem zboru. Navdušena zahvala presvitl. nadvojvodu Franc Ferdinandu. Resolucije, slične onim na Murskem polju, so bile enoglasno sprejete in odobravane. Lepo je bilo, Bog daj uspeha!

Iz slovenjegraškega okraja. Nebesko lepi dnevi so bili za slovenjegraški okraj dnevi od 3. do 10. avgusta, ko so naš ljubljani višji pastir bivali pri nas po birmovanju. To je bil misijon za ves okraj, to so bili dnevi svetega veselja, prijetni časi milosti in zveličanja. Posebno lepo je bilo v petek 6. avg. pri Mariji na Homecu v nadžupniji šmartinski, ko so prišli milostivi gospod knezoškof obiskat to romarsko cerkev Matere Marije; tukaj so blagoslovili nove slike po cerkvi, služili sveto daritev, goreče oznanovali čast in slavo Marijino. Na tisoče dobrega ljudstva je spremljalo škofa iz nadžupnišča v Šmartnu gor na Homec, je klečalo pred tronom Marije pomočnice, se na novo vnelo za njeno čast, in prosilo za zdravje silno slabotnega prečastitega nadpastirja, kakor so to en dan poprej storili romarji iz velikonedeljske dekanije pri Materi Milosti v Mariboru in drugi pri Mariji Pomagaj na Gorenjskem. Za slikanje homske cerkve je sporočil 1000 gld. samski Gregor Popijal, ki je umrl pred tremi leti; on je tačas tudi sam kupil nove orglje na Homec za 1200 gld. Cerkev na Homeci je prelepo slikal g. Gornik iz Št. Petra pri Mariboru; le pridi pogledat, boš občudoval lepoto slik, in se prepričal, da imamo v domačih rojakih prave mojstre, da tedaj ni treba tujcev iskati in drago plačevati. Slovensko ljudstvo bo zdaj še veliko rajši hodilo na Homec, kjer Marija Pomočnica tako rada vsluži prošnje stiskanega kristjana.

V Artičah se je obhajal sv. misijon od 28. julija do 4. avgusta pod vodstvom č. g. oo. od Sv. Jožefa pri Celji. Vdeležba

je bila velika. V hvaležnem spominu ostane ta sv. čas celi župniji.

Iz Ljutomera. Namesto venca na grob pokojne Katinke Šlamberger, soproge notarja v Kranju so darovale za Ciril in Metodovo društvo sledeče gospodičine in gospe v Ljutomeru: Raziag Erna 4 K, Wessner Jozefina 4 K, Ivančič Nina 4 K, Veršič Terezija 1 K 30 v, Repič Marija 1 K, Čagran Fricika 1 K.

Dijaška kuhinja v Mariboru. Mladinoljube prosimo, da se že sedaj začnejo spominjati naše mariborske dijaške kuhinje. Ob začetku šolskega leta je naval ubožnih dijakov največji, za to je treba dijaško kuhinjo že sedaj podpirati. Vsi darovi dijaški kuhinji naj se pošiljajo na naslov njenega mnogoletnega požrtvovalnega blagajnika preč. g. dr. Ivana Mlakarja, kanonika v Mariboru.

Zaupni shod v Mariboru. Ker nas vprašujejo, ali bo dne 22. avg. ali ne, odgovarjamo, da nam ni znano. Razvidelo se bo iz vabila. — Glede zaupnega shoda bi izrazili še željo, naj se nameravani sklepi vpošljejo že z vabilom, ali pa se drugim potom že prej razglase. Taki sklepi se morajo dobro premisliti in na vse strani prevdariti, to pa na shodu ni več mogoče.

Poročil se je dne 12. t. m. g. Rudolf Volovšek, c. kr. davčni pristav v Celju, z gospodično Rožico Oblak, sestro znanega slavista dr. V. Oblaka.

Politični shod pri Sv. Tomaži blizu Ormoža je bil mnogoštevilno obiskan, približno smo cenili okoli 800 vdeležencev. Nasprotnikov ni bilo. Shod je izrekel dr. Ploju in dr. Rosini zaupanje. Pridonjič obširneje.

V Št. Jurju ob južni železnici slavi te dni sedemdesetletnico rojstva g. c. svetnik dr. Gustav Ipavic, znan po slovenski domovini kot izboren skladatelj. Še mnoga leta!

Ljubezen do nadpastirja. Dne 8. avgusta je prišlo v novo Marijino cerkev v Maribor 2500 romarjev s 13 gg. duhovniki iz velikonedeljske dekanije. V slovesni pridigi je g. govornik priporočal v molitev tudi bolanega mil. gospoda kneza in škofa, česar ljudje niso mogli pozabiti. Duhovniki in romarji so potem brzoglavno izrazili srčno udanost svojemu nadpastirju, ki so vkljub boleznim birmovali v starotrški dekaniji. V petek so mil. knez in škof blagoslovili podobe v prijazni cerkvi Matere Božje na Homcu, v župniji Sv. Martina pri Slov. Gradcu, kjer so imeli velikansko, navdušeno pridigo. V tej pridigi so se spominjali — kakor čujemo — tudi dobrih velikonedeljskih romarjev in so dobesedno povedali zvestim poslušalcem krasen in ljubezniv telegram, ki so ga dobili od njih iz Maribora in ki se glasi: »2500 romarjev in 13 duhovnikov dekanije velikonedeljske moli danes pri Materi milosti za svojega ljubljene nadpastirja in izraža neomahljivo udanost in globoko spoštovanje«.

Utonil je 10. t. m. popoldne kakor poroča »Soča«, pri kopanju v Reki pri Vremskem Britofu na goriško-kranjski meji gosp. Vinko Brence, uradniški aspirant pri južni železnici v Divači. Prišel je s svojimi tovariši iz Divače k Reki in dočim so šli ostali v čoln ter se vozili po vodi, šel se je Brence kopat. Najprej ga je prijel v vodi krč, tovariši so mu prehiteli sicer na njegovo vpitje na pomoč, a bilo je prepozno. Brence se je potapjal že v vodi in kmalu zginil pod vodo. Proti večeru so potegnili truplo iz vode. Pokojnik je bil šele v 26. letu svoje starosti, doma iz Velenja v Savinjski dolini na Štajerskem, kjer je njegov oče nadučitelj. Dokončavši učiteljske v Mariboru je bil Brence za učitelja v Laškem trgu, potem je služil kot jednoletni prostovoljec pri vojaki in je po vojaščini vstopil k južni železnici v Divači. Zamrl bil je mirnega značaja in vsakemu prav priljubljen tovariš. Bodi mu zemljica lahka! —

Iz drugih krajev.

Salezijanci nam iz Turina poročajo sledeče: Med tem ko potrjujemo vest, da

bodo kmalu prišli Salezijanci na Rakovnik pri Ljubljani, se naznanja, da se bodo na Laškem, posebno po zavodih, ki se nahajajo v Piemontu, še naprej vsprejemali oni mladeniči, ki želé postati salezijanski duhovni. Že več let je od tega, kar prihajajo semkaj slovenski mladeniči; med temi je postalo že več klerikov in tudi že kak duhoven. Na ta način bode mogoče odpreti sčasoma še več slovensko-salezijanskih zavodov. In kdo ve, nekateri teh mladeničev bi postali se celo goreči misjonarji, ter šli v oddaljene dele sveta. Tukaj v Piemontu, ne daleč od Turina, se vsprejemajo najraje gimnazijci, ali pa vsaj taki mladeniči, ki so z dobrim vspehom izvršili ljudske šole. Kar se plače tiče, ta je zelo znižana; tako, da stariši teh dijakov, ali pa njihovi dobrotniki in dobrotnice, to svoto lahko plačajo. Mesečina bode okrog 14ih kron. Bolj natančno se bode odgovarjalo na prošnje, ktere naj se vložé do konca meseca septembra. Prošnja naj se odposlje na sledeči naslov: Prečastiti gospod D. Mihael R. u. a. Via Cottolengo, 32, Turin-Italia.

Hvaležnost živali. Nemški listi pripovedujejo sledečo dogodbo: Neka strasburška dama je našla na strehi svoje hiše neko štokrklo, ki je imela ranjeno perutnico. Gospa je vzela štokrklo k sebi in jej je z veliko potrpežljivostjo ozdravila rano. Štokrklo je bila dami za ta čin tako hvaležna, da se ni hotela ločiti od nje. Povsod, kamor je šla gospa, spremljala jo je verno hvaležna štokrkla, na cesti, po stopnicah, na stanovanju, vedno je korakala s svojima dolgima krakoma poleg nje. Zastonj je skušala dama, da bi hvaležno tico spustila zopet na svobodo. Ko jo je izpustila iz okna, pa je prišla zopet pri vratih nazaj.

Beda v Italiji. Med kmetiskim delavskim ljudstvom na mnogih krajih Italije se pojavljajo čedalje nevarniše stvari. Ljudstvo je nezadovoljno, ker strada, ob polnih loncih velikašev. Ljudje požigajo in izgrede so na dnevnem redu. Jeli so naskakovati poslopja bogatašev, dne 8. t. m. je več tisuč ljudi navalilo na grajščino vojvode Visconti in oprostilo vse v grajskih ječah zaprte udeležence zadnjih izgredev. Vojaštvo je noč in dan na straži.

Nenavadno veliko svinjo je pripeljal Nikola Matič, trgovec iz Srbskega, na budimpeštanski sejem. Tehtala je 360 kil.

Najhitrejši vlak. Človeški um zmiraj napreduje. Sedaj se poroča, da je neki ameriški zemljemerec namenjen zidati železnico, ki bo šla 400 kilometrov za eno uro. Pot iz Novega Jorka v San Francisco bo bojda trajala samo 24 ur.

Kaj razni ljudje jedó. Posebnosti jedi so odvisne od podnebja in od človeškega značaja. Narodi mrzlih krajev jedo več mastnih in toplih jedi. Eskimak potrebuje na dan 10 kil mastnega ribjega mesa; ruski Tatar ima zelo dober želodec in pojé na dan več govejega mesa, kakor pri nas cela družina na teden. Lah je zadovoljen z grozdem, kruhom in koruzo ali pa z makaroni; Jud celo z nekoliko žlicami riža. Posebno priljubljene jedi pri raznih narodih so: Eskimak nad vse rad jé loj, Kitajec mačke, pse, zlasti pa podgane; pasja pečenka je najljubša jed prebivalcev v Avstraliji in na otokih v južnem morju. Miši se jedo ne le na Kitajskem, ampak tudi med Eskimaki, kateri jih privežejo za rep, in tako jih imajo včasih za zimo vjetih do 300. Razun mišij ljubi Kitajec velike gosnice, iz katerih si kuha izvrstno juho. Kač se največ sné v Avstraliji. Zamorci v Surinamu jedó krote, Arabci kobilice.

50 kur dá več dobička, nego ena krava. Pred nedavnim je neki strokovni list v Ameriki vspodbujal svoje bravce k premišljevanju, ali ni boljše rediti 50 kur kakor eno kravo. Časnik »Dispatch of Pittsburg« je navedel slučaj, da je nekemu kmetu dala ena krava za 144 dolarjev mleka; od 50 kur je pa sprejel za jajca 150 dolarjev. Krmljenje krave je veljalo 52 dolarjev, 50 kur pa samo 20 dol.; cena gnoja je bila v obeh slučajih enaka, ali stroški za postrežbo

krav so bili veliko večji kakor za postrežbo kur, tako, da se je bolje izplačalo rediti kure nego krave.

Božja sodba. Prebivalci mesta Herbiers v Franciji so praznovali l. 1891 prav slovesno svojega župnega priprošnjika sv. Lavrencija. Poulična svojat se je norčevala iz cerkvenih obredov in zaničevala ljudi, ki so se pobožno vdeležili slovesnosti. Še isti večer jih doleti silna kazen. Ob devetih pokličejo g. župnika: »Hitro, hitro, tega in tega je zadel mrtvoud«. Župnik pride in najde dotičnika v nezavesti. V malo trenutkih na to umrje. Bil je izmed zjutranjih razgrednikov. Ob pol najstih hiti župnik k drugemu bolniku. Umril je kakor prvi. Kmalu na to ga zopet pokličejo. Ob eni umrje že ta tretji zaničevalec zadet istotako od mrtvouda. Ob petih zjutraj hiti gospod zopet k bolniku. Vliila se mu je kri. Bil je še pri zavesti in po posebni božji milosti se je spravil z Bogom. Bil je ta 4. nesrečnež boljši od svojih tovarišev in norčeval se je le bolj iz prešernosti in da se je pokazal! — nego iz zlobnosti, za to mu je bil Bog milostljiv. Strašna zgodba, ki se je izvršila 10. avgusta l. 1890 v imenovanem kraju, potrjuje dovolj jasno besede sv. Pavla: Nikar se ne motite! Bog se ne pusti zaničevati!

Zunanost Evina. V šoli so čitali zgodbe sv. pisma. Katehet pokliče Radovančka. Ko ta pročita stavek: »Človeku ni dobro samemu biti, usvariti ti hočem tovaršico«, po nesreči obrne in zgrabi več listov in čita v pripovedi o Noetovi ladiji dalje: »ki bo 300 čevljev dolga, 50 široka 30 pa visoka. Namaži jo zunaj in znotraj s smolo«.

Društvene zadeve.

Pri glavni skupščini družbe sv. Cirila in Metoda so čez 100 gld. nabrale gospice po razglednicah. V prvi vrsti so se trudile gospice od društva Maribor in sicer Pepca Mahorič, Julika Rožman, Tilička Vidovič, Dita Zdolsek, Micika Poseb, Micika Stern, Gabrijelčka Pliberšek, Micika Pliberšek.

Celjska narodna godba priredi v nedeljo, 18. avgusta 1901 ob 8. uri zvečer drugi letošnji javni ljudski koncert pri ugodnem vremenu na dvorišču, pri neugodnem vremenu pa v veliki dvorani »Narodnega Doma«. Vstopnina za osebo 30 novcev ali 60 vinarjev. Ker je bilo občinstvo z zadnjim koncertom zelo zadovoljno in je godba takrat res izvrstno igrala, se na občno željo priredi še ta drugi koncert in če bo ta tudi tako dobro vspel, kakor prvi, je gotovo, da bo občinstvo godbo še bolj kakor dosedaj podpiralo in se zanimalo za njo.

Ruše. Veteranci v Rušah in okolici in njih cenjeni prijatelji se uljudno vabijo na veteransko slavnost, ki se priredi v nedeljo 18. avgusta v gostilni g. Alojzija Mule-ja (po domače Fuchs) v Rušah.

Podravska podružnica slov. planin. društva. Prvi občni zbor tega društva se bode vršil v nedeljo, 18. dne avgusta meseca v gostilni g. Jožefa Muleju v Rušah, na kar opozarjamo vse njegove ude in prijatelje. Zborovanje se prične ob 2. uri popoldne.

Celjska narodna društva sestavila so za letošnje izlete poseben odbor, kateri je že naslednje izlete določil: 25. t. m. v Ljubečno pri Celju, 1. septembra v Št. Pavl v Savin. dol., 8. septembra pa v Šmarje pri Jelsah. Ti izleti obetajo mnogo zabave, ker bode udeleženo več društev. Nastopala bode pri istih med drugim tudi pomlajena in pomnožena četa telovadcev »Celjskega Sokola«.

Ferijalni učiteljski tečaj v Wolfsbergu na Koroškem, katerega so priredili letos vseučilišni profesorji iz Dunaja, se je dne 5. avg. pričel. Predava sedem profesorjev v raznih strokah. Slušatelj oz. slušateljice je 120, največ iz Češkega. Slovencev je prav malo, iz Štajerskega edini učitelj g. A. Kosi iz Središča.

Prva jugoslovanska tovarna za kavine surogate, figovo in sladno kavo v Ljubljani se je otvorila.

To važno narodno podjetje gospoda Ivana Jebačina, trgovca, tovarnarja in zalagatelja kavinih primesi v prid družbe sv. Cirila in Metoda je blagoslovil družbin prvomestnik, preč. gosp. mons. Tomo Zupan. Vsak Slovenec mora najiskreneje pozdravljati to novo tovarno, ker je zadelala precejšno vrzel na polju narodne obrtnosti in bo dajala zaslužek le domačinom. Če pripomnimo, da se samo na Kranjskem vsako leto porabi 300 vagonov kavine primesi (cikorijske), ki dohaja večinoma iz drugih dežel, kjer ostaja dobiček in kamor se plačuje delo izdelovanja, bo vsakateremu jasno, da gre mnogo našega denarja v žep tujemu podjetniku mimo domačih, dela pogrešajočih rok. Z domačim podjetjem pa se koristi tudi družbi sv. Cirila in Metoda. Ta bi dobivala od zgoraj navedene letne množine po 30.000 gld. ali 60.000 kron letne podpore samo s Kranjskega; približne dohodke pa bi dajale ostale slovenske dežele. Tu in v drugih predmetih, ki se izdajajo v družbin prid, je skrit velik naroden zaklad. Slovensko rodoljubje! Sezaj po njem, polagaj ga na domovinski altar! In s takimi sredstvi razvilo bi se naše šolstvo ob jezikovnih mejah tako, kakor si je najrodoljubnejše slovensko srce le želeli more. Ko se omenjamo, da je g. Iv. Jebačin povodom blagoslovljenja svoje tovarne daroval družbi sv. Cirila in Metoda 400 kron, izrekamo ob enem domoljubno prošnjo: Slovenke in Slovenci! Rabite, zahtevajte, priporočajte vselej in povsod le te izborne izdelke domače industrije v čast in ponos slovenskemu imenu, v korist slovenskega dela in v prosep vseslovenske šolske družbe.

Cerkvene zadeve.

Romarji v Mariboru. Zadnji četrtek je priromalo okoli 2500 romarjev iz velikonedeljske dekanije v frančiškansko cerkev v Mariboru. Pripeljali sta jih dva posebna vlaka.

V Laporju pri Slov. Bistrici so se obhajale od 8. do 12. avg. duhovne vaje na namen sv. leta pod vodstvom čč. gg. dr. Ant. Medved, Iv. Vreže in Ant. Korošec. Ljudstvo se jih je vdeleževalo z veliko vnamo ter pridno pristopalo k mizi Gospodovi.

Venite adoremus!

Družba vednega čiščenja presvetega Rešnjega Telesa in za podporo ubožnih cerkev Lavantinske škofije v svojem osemnajstletnem blagoslovnem delovanju. Od leta 1882 do 1900. Maribor, 1901. Založba lastna. Tiskarska sv. Cirila. — Str. 242. Dobiva se v kn. škof. konz. pisarni v Mariboru, in velja trdo vezana 2 K, po pošti 20 v. več.

«Venec cerkvenih bratovščin», ki izhaja v Ljubljani, je v svojem 7. zvezku l. 1901 to knjigo takole ocenil in priporočil: — Knjiga «Venite adoremus» obsega pet delov. V prvem delu ja na kratko, pa dobro povedano: kaj je vedno čiščenje? Kje in kdaj se je začelo? Kako se je razvijalo? Potem govori knjiga o vednem čiščenju v lavantinski škofiji. In v drugem delu je natanko popisano, koliko je storila družba v čast božjo, kar obstoji. Med letna poročila so uvrščeni nagovori in pastirski listi sedanjega družbinnega zavetnika milostivega kneza in škofa Mihaela.

Tretji del knjige so molitve v počestvenju presv. Rešnjega Telesa; v četrtem in petem delu pa so zbrani zlati nauki o daritvi sv. maše in cerkveni obleki.

Razen lepe vsebine krasi knjigo devet prav dobro posnetih podob. Naslikani so trije škofje lavantinski: Anton Martin Slomšek, dr. Jakob Maks. Stepišnik in sedanji knez in škof dr. Mihael Napotnik. Druge podobe nam kažejo: sv. Paskala Bajlona, zavetnika družbe

vednega čiščenja, stolno cerkev sv. Janeza Krstnika v Mariboru, disputo Mihel Angela, sveto poslednjo večerjo po Leonardo da Vinci, novi oltar presv. Srca Jezusovega v stolni cerkvi v Mariboru in novi oltar presvetega srca Marijinega v isti cerkvi.

Družba je poklonila knjigo svojemu preblagemu pokrovitelju, knezu in škofu dr. Mihaelu Napotnik, «v dolžno zahvalo in v pobožni spomin na petdesetletnico mašništva in desetletnico škofovanja».

Vsa knjiga se nam zdi kakor mejnik, ki kaže nam pot v novo stoletje, s pomenljivimi besedami, ki se bero na prvi strani: «Jezus Kristus, Bog in človek, živi, vlada in kraljuje v najsvetejšem zakramentu in varuje svoje ljudstvo vsega hudega».

Listek.

Spričevalo.

Poslovenil Ivan V—uk.

Moj deček, star 15 let, obiskoval je gimnazijo. Profesorji so bili z njim zadovoljni in le včasih se potoži ta ali oni radi njegove raztresenosti —

«Primate ga ostrejšje!» je moj odgovor.

«Seveda», opomni profesor, «to je lahko izrečeno. Lahkomiselnost se da kaznovati, raztresenost pa ni lahkomišelost. Raztresenost je slabost in lahkomišelost pa napaka. Vsak človek trpi na tej slabosti. Še celo resnemu možu ni lahko dve minuti nepretrgano jedno in isto reč misliti; kako še se potem naj kaj takega od učenca zahteva, kateri mora po cele ure presedeti, ter upirati oči na jeden in isti predmet. Okolica, naj še bo tako vsakdanja, deluje čudovito na mladino. Misel je prosta in vsakdo misli kar hoče, ne da bi to kedo opazil».

«Pomislite samo na raztresenost odraslega človeka, posebno pa na učenjaka», govori dalje profesor. «Kolikokrat se pripeti, da išče kako reč, n. pr. svinčnik ali pero, katero v svoji roki drži; potem taisti mož, kateremu je žena naročila, paziti na pečenko v peči, da je mačka ne sne; a radi raztresenosti mu mačka pečenko odnese, ne da bi vedel kedaj. Prešnji ravnatelj gimnazije je pri iztrkanju pepela iz pipe zaklical: «Prosto», ter hitro skril pipo, predno obiskovalec vs-topi».

Svojemu sinu sem obljubil, ako prinese dobro spričevalo, izlet s prijatelji.

To je bilo veselje in pripravljaj za izlet! — Pa naznanilo? — Brez dvojbe. Vse gre dobro, profesorji nas imajo radi in ostali nas cenijo z «odliko». Seveda računimo tudi mi na odliko ter se tako že lažje veselimo izleta. Vse je že v redu; torbice nabasane, čevlji počrtnjeni — in drugo jutro jo potegnemo.

Opoldan pride Ivan, tako se namreč moj sin kliče, s spričevalom domov. V veži postoji nekoliko, potem pa stopi v sobo.

«No Ivan, kako stoji?»

«Letos so profesorji strogi», odgovori, «tudi z drugimi. Simon je padel; Jože nima nič z odliko; Alež ima tri zadostno in komaj zadostno. Odličnjak je samo Tomaž».

«Kaj me drugi brigajo!» rečem jezno, «pokaži svoje spričevalo, da je vidim».

Ivan položi knjige na klop ter išče dolgo; nazadnje se najde. S tresočimi rokami mi je poda. Nekaj dobro, jedno izvrstno, par hvalevredno in jedno zadostno. Nравnost: mesto celoprimerne le primerno. Pridnost: mesto vstrajno, le dovoljno.

«Oče!» zakliče Ivan, «Kantarček se danes ni nič jesti dobil!»

«Ivan!» zakličem, «pojdi k meni! Glej, ako bi ti hotel, bilo bi tvoje spričevalo boljše. Upam, da napraviš, svojemu očetu drugo leto več veselja; za sedaj ni več pomagati. Da izlet izostane, si lahko misliš!»

Te besede ga zadenejo kakor pušica. Obrne se v kot ter začne britko jokati. Jaz ga pustim ter odidem iz sobe.

Stopil sem v svojo sobo in sedem za mizo. Samo jeden je odličnjak. Tomaž, ta ubogi kmetiški otrok, za katerega njegovi sorodniki skrbijo. Ako bi ne bil odličnjak, bi moral ostati doma. Za našega pač nesreča, ako ga doma obdržim, pa tako skrbno napravljeni načrti za izlet, katere sem tako neusmiljeno preprečil, to je nesreča. Sem v drugo sobo prodira ihtenje sinovo. Njegova volja je upogljiva, jaz pa nisem; njegova pridnost je dovoljna, jaz pa sem vstrajen; njegove misli raztresene, jaz pa sem resen.

To so bile moje misli.

Čez nekaj časa se odprejo duri. V mojo sobo stopijo 6-letna hčerka Ljudmila, štiri-letni sinček Jakob z dveletno Alojzijo. Molče ostanejo pri vratih, videč moj temni obraz. Jeden drugega sujejo s komolci, češ, naj prvi stopi pred očeta, pa mesto pred me, gre nazaj za drugega. Konečno se spusti najmanjša Alojzija na kolena ter se oklene okoli mojih nog in ostala dva jo posnemata.

«Kaj hočete», vprašam osorno. Namesto odgovora začno vsi trije jokati ter se me oklepajo, da niti prestopiti ne morem.

«Kaj hočete, kaj se je zgodilo», vprašam zopet, pa to pot ne več osorno ter jim gladim lase.

«Prosim, oče, odpusti Ivanu!» prosi Ljudmila.

«Prosim, oče, odpusti Ivanu!» ihti Jakob. «osim jubi ata, 'pusti vanu!» reče Alojzija ter me gleda s svojimi solznimi očesi, milo v obličje.

«Dragi otroci —»

«Pusti ga na izlet, prosim, prosim lepo!»

«Pusti ga iti oče!»

«'usti ga iti ata, posim 'epo! — — —»

Dragi bralec ti morebiti vprašaš, kaj sem storil? Kako zamoreš to vprašati? Ali si naj premislim? Vprašaj jednega na rokah in nogah zvezanega, ali hoče plezati na drevo? —

«Jakob», velim, «pokliči Ivana!»

Dečko gre v sobo ter pripelja Ivana z rudečimi objokanimi očmi, iz katerih se tečejo solze in močijo blede njegov obraz. S povzdignjenimi rokami in prosečim pogledom stopi k meni.

«Ivan, tukaj poglej, tvoji bratje in sestre prosijo za te. Hočeš, da ti odpustim, ali da te pustim na izlet?»

«Da — mi — odpustiš!» zaihti dečko.

Jeden trenutek ne morem od ganjenosti nič izpregovoriti, potem pa se premagam, rekoč:

«Za sedaj — pa zapomni si, to je prvo- in zadnjokrat, da ti spregledam, in ako kdo v prihodnosti za grešnika prosi, bo sam kaznovan. In za sedaj ti odpustim, Ivan, radi tvojih bratov in sestric ter ti dovolim izlet. — Sedaj pa idite in me pustite samega».

Iz hvaležnosti mi poljubi Ivan roko, zagotavlja, da se hoče poboljšati. Potem odbežijo vsi štirje iz sobe. In jaz? Zakaj hočem sam biti? — Tega vam ne povem, to si lahko vsakdo misli.

Od sedaj je moj Ivan ponos naše rodbine. Vse šole je dovršil z odliko, ter postal sodnik v nekem mestu na Slovenskem, kjer se bojuje za svojo domovino.

Loterijske številke.

Line	10. avg. 1901.	35, 27, 53, 54, 26
Trst	> > >	2, 10, 59, 69, 83

Thierry-jev balzam in centifolično mazilo se sme na podlagi ugodnega predloga École supérieure de Pharmacie v Parizu od 21. velikega travna 1897 na Francoskem upeljati in naravnost na privatne osebe pošiljati. Toda ne samo tja, ampak tudi v vse dežele se ti izdelki pošiljajo in ima podjetnik v Londonu samosvojo podružnico, koder se tudi mnogo njegovih pridelkov izvaja. Izdeluje se samo v Pregradi.